

азъ за да познаѣж, кой ѣ, думамъ му, чи отъ гдѣ ѣ той иргенъ? а той ми каза, чи ѣ отъ френско.

М. — Хѣ, чи азъ съмь отъ Влашко.

Б. М. — Хѣ, хѣ, тѣй каза, и ѣ роднина, каза, на боярина . . . и, и, и! забравихъ име тѣ му.

М. — Да не ти ѣ казалъ, на боярина каминари?

Б. М. — Хѣ, хѣ, тѣй, на боярина камилари.

М. — **Ѧ**, пѣкъ ты! не камилари, ами каминари.

Б. М. — Тѣй бабеното тѣй, камирани: и го гледамъ ми рече чи ѣ умно момче, и ако ще богъ, него ще направѣж зетъ.

М. — Бабо Марто, да та видѣж, не губи време, да не ны предвари нѣкой, скоро иди и хоротувай.

Б. М. — Бади рахатъ бабено то, чи азъ завършамъ работа та.

М. — Да та видѣж, скоро иди, и да додишь да ми кажишь.

Б. М. — Е, остави си съ здравіе бабе (дума сама) да ся ѣ невидяла, коя то ти резла пѣпа, чи неги одрезвала главѣ тѣ (и си отхожда)

М. — (дума самъ си) Е, разбра ся вѣки чи ма любн Радка! ще ѣ зема.